

το μηδεν
νοτες απεγνωσμενες.

Δεν είναι η πεθυμία του αιχμαίου που
μας φαρμακώσε
Ξέρω κατι άλλες επιφανείες
που μας φθονούν γιατί επιζησαμε
και μας χτυπούν στον υπνο
οι ασεβείς
Λαθευουν ποτε ποτε οι ανθρωποι
συχωρα με
και ξαπολουνται αλογατα για να μας
διαμελισουν.

Σελήνη φίλη μου πως ξεχαστηκαμε.

Ανοιξτε θυγατερες και για με
Εδω μες στα λεπτρα μου παλαμοχερα
κοιμισα φωσφορο πολυ και υγρασια
Με τσες αποχες
μπορει να μη γουρμασουν αλλα σπερ-
ματα.

Δεν εσωκλειω παρηγοριες.
Λεω μοναχα πως απαιτεται για ολους
μουσικη
ν αρμυρισει τη γλωσσα.

Ο φλοιος πλαστουργηθηκε αργος
μη χειροτερα
και βαθια μου αγρυπνουν φυσαλιδες
θανατου.

Εγω δεν εχω αλλην ευκη να φυγα-
δεψω.

Μενω στις φασκιες με αδιχοτομητη
σαρκια

μα το καταγμα ετοτο στη φτερνα
να ναι αραγε απ την πολλη επαναλη-
ψη;

Δεν ημιουν τοπιου ηδονη.
Αποκαλυφτηκα το ελαχιστο μεριδιο
του ασπασμου της.

ΚΑΤΑ ΜΟΝΑΣ

«καωδεκεται μελαινα πολλων αχων ε-
παιστη» Σαπφο

Ειναι η οση της ανεγγιχτου
και προπαντων η νυχτα

αιχμαλωσια η τιμιωτερη για τα ομια-
τα μας.

Μη με νομισετε βροχη εκ των ανω

Ετσι πολυ που μου εμψυσησαν θανατο
αστοχησε το μεγα πελμα να με παιξει
κι αποβαλε η θαλασσα
ο,τι επιουσιο
οχι πλεον τις μικρες μας ψυχες
μα εκεινη τη μεγαλη πικρα που μας
ματωσε.

Στο μεσο εδω
δεν υπαρχει σκοτος ουτε καλλος κανενα

μα ο τροπος μου την αποτεφρωσε
που ηταν ως χτες λεπτομερεια δα-
κρυων

και παλι λεω θα ξεβαφει
τρανη
οσους θλεπει
να πιστεψω και τη δικη σου επιτελους
ισχυ

παντα
πριν και μετα μας
πως κοιμιαζεται.

Δημητρης Κατσαγανης

ΔΕΘΗΚΑ

Δεθηκα στην ακρη
του γενιου
που οργωνε
το χερσο με τις πετρες.
Πανω στο πανι
που τρωγαμε
στης παληροελιας το μισοϊσκιο
ενα μυρμηγκι μαυρο
οπου κυλαει το δικο του.

25.6.79

ΓΙΑΤΙ

Φυλακισμενο
το νερο
κρατας στη στερνα.

Οι διψασμένοι κηποι
τα μισοξερα της λυγίας κλαρια·
εγω.

Μονο το χερι
που σ' αγγιζει
ηπιε, πινει
δε χορταινει.

Μαης 79

ΧΩΡΟΣ

Ενα πρωην αλογο
συνεχιζει,
μονο με τα κοκκαλα του.
Βρεμενη σταχτη;
Οψιμη δυχατερα της φωτιας
σου μας ζεσταινε
τις νυχτες.
Σ αυτη την πετρα
πρεπει να καθησε
πληγωμενος ο Μελεαγρος.

ΜΟΙΡΟΛΟΙ·

Σαν τις δυο οχτες
του ποταμου·
σαν τα βραχια
της κοιταδας·
που δε θα αμιξουνε ποτε.

ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ Α'

Η πουλιτσα στο τοιχο κρυμμενη
και το μαντηλι με το φραγκο.
Το καρφι στης μουργιας την φυχη,
κρεμασμενο σακκουλι μ' αντιδια.
Το σαμαρι ιδρωμενο στα ξυλα
σαρμαντισσα στο χωραφι μας ταχεια.

Η καρδια μου χυμενη στης αυλης μας
το σωμα
σαν τις σταγονες καλοκαιρινης βροχης
στ απορριμενο χωμα.

ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΤΗΣ κ. ΚΩΛΟΝΑΚΗ

Με πηγε εις του Σιστοβαρη
μου γουνα να μου παρει.
Λωρα μου συμβιδαστηχα κι εγω.

Επηγα χτες στην Οπερα
και ειδα τα κοττοφτερα
με την κυρια Υπουργου.

Λωρα μου αυτη η Ελλας
ειναι για να γελας,
αχ Παρισι, Λοντον, Νιουγιρκ.

Καλε η Πιζα πηρε τον Νικυ
χωρισε η Κοκα απ τον Κοκταηλ
και γω... εγνωρισα τον Μακαπ.

Παναγιωτης Κερασιδης

4 ΣΤΡΟΦΕΣ ΜΕΣΑ ΜΟΥ

1.
Πνιγομαι
αναμεσα στα κυματα και τα βραχια
με σπασιμους υπερηλικες
πανω στα σπασμενα κρεβατια.

2
Το υπογειο
μαντρωνει τις λεξεις του κορμιου μου
στην υπερηφανη πληγη
που μας βαπτιζει
χωρις να μας μπαζει στα νερα της.

3
Μπουσουλαιω μεσα στο ρευμα.
Σχεδον πετωντας κλεινω τα παραθυρα
κλειδωνω την πορτα με δαχτυλα τσι-
κιμενα,
στεκομαι ακινητος μεσα στο φως
κι ακουω ενα κλικ απο τη μερια του
σκοταδιου εντελως αναπαντεχα προτιμ
προλαδω
να παρω την καταλληλη ποζα
η τουλαχιστο να τ' αποφυγω.

4
Ερχεται αργα νυχθημερον
κοιματιασμενη
η θεβαιστητα του ερωτα
σαν πατσαβουρα
να μου σφραγισει τα ματια
και το τρακ του κορμιου μου.